

Efter afslutningen af folketingets sidste møde i folketingsåret er modtaget svar på 2 spørgsmål, som i henhold til forretningsordenens § 20 var stillet til ministre af medlemmer af folketinget med anmodning om skriftligt svar. Disse spørgsmål findes anført nedenfor tillige med svarene fra ministre.

Af *Vagn Bro* til handelsministeren (den 30. august 1962):

„Billiger ministeren, at pengeinstitutter har mulighed for at udbetale lån uden betryggende konstatering af den stillede sikkerheds tilstedeværelse?“

I et samfund, der kræver en vis åbenhed og offentlighed ikke alene i retsforhold, men i det hele taget, må jeg gå ud fra, at den kommende retssag mod udstillingsdirektøren, den nu fængslede hr. Badenhoff, i alle enkeltheder vil komme til offentlighedens kundskab. I anledning af den utryghed, der har bredt sig i befolkningen ved de former, hvorunder långivningsvirksomhed efter de allerede foreliggende oplysninger tilsyneladende kan udøves, skal jeg tillade mig at forespørge den højtærede handelsminister, om det ikke er en mangel ved bankloven, at det långivende pengeinstitut ikke har pligt til at kræve kautionisters underskrifts ægthed betryggende konstateret, f. eks. dennes nærværelse ved underskrivningen.

Handelsminister *Baumgaards* svar (den 4. september 1962):

I besvarelse af det af det ærede medlem stillede spørgsmål vil jeg gerne anføre følgende:

Der er ikke i bankloven regler om, at banker kun må yde lån mod sikkerhed. Det synes derfor også at burde være overladt bankerne selv at afgøre, hvilken sikkerhed der bør kræves og formen for denne, og hvilke foranstaltninger der bør iagttages til sikring af, at den tilbudte sikkerhed er holdbar, herunder om afgivne underskrifter er ægte.

Det er oplyst for handelsministeriet, at danske banker udviser den største agtpågivenhed i denne henseende, og at der i bankerne er interne forskrifter, hvorefter underskrift på lånedokumenter — herunder kautionisters underskrifter — skal afgives i banken eller, såfremt underskriften skal afgives af udenbys boende personer, i en stedlig filial eller hos en stedlig bankforbindelse. Kun undtagelsesvis må underskriften afgives uden for banken eller dennes forbindelse, og i så fald henvender banken sig normalt til den pågældende og sikrer sig derved underskriftens ægthed.

Det er mit indtryk, at bankerne ved deres interne forskrifter har dækket sig på forsvarelig måde med hensyn til underskrifter, der skal afgives over for banken, og det er i øvrigt min mening, at det ikke er lovgivningsmagtens opgave at give regler på dette område.

For sparekassernes vedkommende er forholdet det, at lån op til 10 000 kr. kan ydes uden sikkerhed. Imidlertid udviser også sparekasserne den yderste forsigtighed — efter tilsvarende retningslinjer som foran nævnt — til sikring af, at afgivne underskrifter er ægte, og jeg er derfor også for sparekassernes vedkommende af den formening, at det bør overlades sparekasserne selv at bestemme, hvorledes de skal sikre sig i denne henseende.

Banker og sparekasser er jo selv de nærmest interesserede i at sikre sig mod falske underskrifter, og jeg kan i øvrigt nævne, at det er oplyst for mig, at pengeinstitutterne har mulighed for at tegne forsikring mod bedragerier.

På denne baggrund kan jeg besvare det af det ærede medlem stillede spørgsmål således, at der efter min opfattelse ikke er grund til på dette område at søge gennemført en ændring af bankloven.

Af *Herluf Rasmussen* til justitsministeren (den 17. september 1962):

„Har justitsministeren tilendebragt sine overvejelser med henblik på en skær-